

ऊन पडे चांदण्याचं

शेतात काम करणाऱ्या आपल्या धन्यासाठी, ही बाई आपल्या डोक्यावर जेवणाची व पाण्याची टोपली घेऊन भर उन्हात चालत निघाली आहे, तिला उशीर झालेला आहे. तिच्यो मनात आलेले विचार.

माझ्या बापुसाची बाई	धनी भूकेजला माजा
लई नामी आमराई	दम धरवेना त्यास
त्यात दुपारच्या वेळी	काय करू आता बाई
चरतात म्हशीगाई ॥	कोस चालायचे वीस ॥
डोईजड झाल बाई	वाट संपता संपेना
आता पेलेना, पेलेना	जड ओङ्गे पेलवेना
किती कोस चालायचे	नदी, नाला ओलांडला
वाट संपता संपेना ॥	तरी वावर येईना ॥
सूर्यदेव माथ्यावर	बाई, दिसल दिसल
साऱ्या अंगाला भाजितो	माझ्या वावर धन्याच
उन्हाळल्या मातीतून	ग्रीष्म दुपारच्या येळी
फोड पाऊला आणितो ॥	ऊन पडे चांदण्याचं ॥

— शशिकांत पानट

(‘अमे रिक्ग तरंग’ या कवितासं ग्रहात् न)